

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: N. M.**, zastoupen JUDr. Miroslavem Blažkem, advokátem, se sídlem Mezi Školami 2320/4, Praha 5, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, č. j. 46 Az 70/2005 - 25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 70/2005 - 25 ze dne 30. 3. 2006, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1943/AŘ - 2002 ze dne 11. 11. 2003, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek krajského soudu byl doručen opatrovníku, který byl stěžovateli ustanoven Krajským soudem v Praze usnesením ze dne 11. 1. 2006 č. j. 46 Az 70/2005 - 15 z důvodu stěžovatelova neznámého pobytu, a to dne 27. 4. 2006. Dále ze spisu vyplývá, že kasační stížnost adresovaná Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Praze byla stěžovatelem podána osobně dne 15. 6. 2006.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud výše zmíněným usnesením ustanovil opatrovníka z důvodu neznámého pobytu neoprávněně. Stěžovatel poukázal na to, že krajský soud usoudil, že pobyt stěžovatele není znám, aniž však učinil řádný dotaz u příslušné součásti cizinecké policie ohledně aktuálního pobytu stěžovatele. Přitom byl soud v této věci Policií České republiky, ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie, odkázán na Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha východ. Podle svých slov stěžovatel tuto součást cizinecké policie pravidelně navštěvuje a je mu zde pravidelně prodlužováno vízum. Soud se ovšem této složky Policie České republiky nedotázal na místo stěžovatelova pobytu.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), nicméně kasační stížnost nepodal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být totiž kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Napadený rozsudek krajského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o místě, kde je třeba kasační stížnost podat.

Pokud jde o stěžovatelovu námitku, že mu byl ustanoven opatrovník z důvodu neznámého pobytu neoprávněně, neboť krajský soud řádně nezjistil skutečný stav věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze soudního spisu vyplývá, že se krajský soud nejprve pokusil kontaktovat stěžovatele procesním poučením ze dne 30. 11. 2005, a to na poslední známou adresu stěžovatele (areál Z. d. P., P.). Z doručky tohoto poučení (založena na č. 1. 9 soudního spisu), která byla vrácena spolu s celou zásilkou krajskému soudu dne 5. 12. 2005, vyplývá, že adresát se z uvedené adresy odstěhoval bez udání nové adresy. Na toto zjištění reagoval krajský soud dne 8. 12. 2005 dotazem na evidenci Ministerstva vnitra, z níž zjistil, že stěžovatel je stále hlášen na zmíněné adrese (č. 1. 11 soudního spisu). Protože ani tento způsob nevedl ke zjištění nového pobytu stěžovatele, obrátil se krajský soud dne 16. 12. 2005 na ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie. Ta soudu dne 4. 1. 2006 (č. 1. 14 soudního spisu) sdělila, že stěžovatel má od 15. 12. 2005 vydané vízum za účelem řízení o udělení azylu, přičemž jako adresa pobytu byl udán opět areál Z. d. P. Z tohoto sledu událostí je zřejmé, že je sice pravdou, že stěžovatel patrně docházel na místně příslušné oddělení cizinecké a pohraniční policie za účelem prodlužování víza (přinejmenším tak učinil v prosinci 2005), ale je také zřejmé, že právě v prosinci 2005, kdy již prokazatelně na uváděné adrese nepobýval, cizinecké policii novou adresu neoznámil. Jinak by ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie dne 4. 1. 2006 nesdělovalo krajskému soudu neaktuální adresu. Za této situace bylo logické, že krajský soud oblastní ředitelství cizinecké a pohraniční policie nekontaktoval, protože z časové posloupnosti událostí bylo zjevné, že informaci o místě aktuálního pobytu nezíská ani tam. Nejvyšší správní soud proto nesdílí námitku stěžovatele o tom, že krajský soud pro závěr, že stěžovatelův pobyt nebyl znám, nezjistil dostatek podkladů.

S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele o neoprávněnosti doručování opatrovníku nesdílí, musí konstatovat, že podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s., případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl opatrovníku stěžovatele doručen ve čtvrtek dne 27. 4. 2006. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tedy počala běžet v pátek dne 28. 4. 2006 a skončila v pátek dne 12. 5. 2006. Stěžovatel tedy kasační stížnost podal až drahně po uplynutí zákonné lhůty.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu